

Der er ikke en eneste Gaard i Hammerum Herred, der svarer mere end 1 Skp. Det er bekendt nok, at Folk ere temmelige tilbøielige til at tillægge Embedsmændene, saavel som ogsaa i det Hele taget deres Næste, uædle Bevæggrunde og uædle Motiver til, hvad de gjøre, og det kan vistnok ogsaa gjerne være, at det Exempel, den ærede Landssthingsmand har anført, virkelig er bleven fortalt saaledes, og at man virkelig har troet det deroppe, men derfor er det ikke sagt, at det er sandt. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn i Mæret 1836 har oplyst i Viborg Stænder, at Lovens 1—5—18 idetmindste synes at tilstede, at Skrivelserne ogsaa skulde have det saakaldte Dommerfornt, og det kan gjerne være muligt, at mange Steder, hvor det synes, at der oppebæres for Meget, der er det Dommer og Skrivelsernet, der oppebæres af een Mand, den Mand nemlig, der baade er Dommer og Skrivelser. Men, fordi man ikke bestemt kan bevise, at det virkelig er saaledes, derfor kan man dog ingenlunde sige, at det ikke er saaledes.

Da ikke flere begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Formanden: De Endringsforslag, der maatte ønskes stillede til Sagens anden Behandling, maa jeg bede afgivne inden imorgen Aften.

Vi gaae dernæst over til den næste Sag paa Dagsordenen, der er Sagen, som angaaer Udkaft til Lov om Rentegarantie for den til Fuldførelse af den sjællandske Jernbane fornødne AnlægsCapital. Udvalgets Betænkning har i sin Tid været omdeelt.

Den af Udvalget (Treschow, Lüttichau, Kirck, H. P. Hansen og Bentzen) afgivne Betænkning findes i Anhang B. under Nr. Lll. Sp. 617—634.

Ordføreren (H. P. Hansen): Det vil af Betænkningen sees, at Udvalget ikke har kunnet forene sig om Indstillingen i denne Sag, men at en Majoritet har tilraadet, at Lovforslaget skulde forkastes, og et Mindretal

derimod tilraadet, at Lovforslaget skulde vedtages. Det vil maaskee, naar jeg har den Ære at optræde som Ordfører i denne Sag, synes paafaldende, at dette Hverv er tilfalden mig, som hører til Minoriteten; men det tør maaskee finde sin Forklaring deri, at Majoriteten antager at have udtalt, hvad den fra sit Standpunkt maatte have at bemærke med Hensyn til det Resultat, hvortil den er kommen, og den saaledes maaskee har troet, dersom Forhandlingerne ikke videre maatte give Anledning til nogen yderligere Udtalelse, derefter at kunne overlade til Thinget at fatte den Beslutning, det maatte ansee for den rigtigste i denne Sag. Det vil findes naturligt, at jeg, forsaavidt jeg tager Ordet i denne Sag, indskrænker mig til at gjøre nogle ganske korte Bemærkninger, og navnlig indskrænker mig til at anføre, hvad jeg troer, der taler for Minoritetens Indstilling.

Jeg tør imidlertid ikke tilbageholde ved denne Sags første Behandling at fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger med Hensyn til det, der navnlig er det væsentlige Spørgsmaal i denne Sag og det Princip, hvorpaa Lovforslaget er bygget, og da det jo er det, der skal være Gjenstand for en Sags første Behandling, turde det maaskee ogsaa være den rette Tid nu at behandle dette Spørgsmaal, saa meget mere som der, dersom Loven gaaer videre, ikke ved de enkelte Paragrapher har været Anledning for det samlede Udvalg til at gjøre Forslag til Forandringer. Jeg skal altsaa, hvad Sagen i sin Almindelighed angaaer, tillade mig den Bemærkning, at det dog vistnok maa ansees for høvet over enhver Tvivl, at Alt, hvad der angaaer Forsorgen for Communicationsmidlerne i en Stat, rigtigst overtages af Regjeringen; der vil altsaa kunne blive Spørgsmaal om, i hvilken Udstrækning Staten kan ansees at være forpligtet til, eller det kan ansees at være ønskeligt for Staten, at paatage sig denne Forsorg, og navnlig vil der i vort Fædreland være Spørgsmaal, om der virkelig kan være Opfordring for Staten til ogsaa at henvende sin Opmærksomhed paa og anvende sine Midler til den Udvidelse, som Communicationsvæsenet i den senere Tid har er-